

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej

na posiedzeniu - bez udziału stron - w dniu 11 września 2012 r.,

po rozpoznaniu w sprawie **Z. W.**

o wznowienie postępowania,

zażalenia Z. W.

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego

z dnia 16 lipca 2012 r.

o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania

prawomocnie zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego

z dnia 5 kwietnia 2011r.,

na podstawie art. 545 § 1 kpk w zw. z art. 530 § 3 kpk

postanowił :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W pierwszym rzędzie, wobec treści zażalenia Z. W., należy wskazać zakres kognicji, jaki na obecnym etapie postępowania może podlegać kontroli instancyjnej ze strony Sądu Najwyższego. Otóż zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia osobistego wniosku Z. W. o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 5 kwietnia 2011r., wydane zostało z tego powodu, że wezwany do usunięcia braków formalnych wniosku skarżący tego nie uczynił. Podkreślić trzeba, że wyłącznie w zakresie zasadności tego zarządzenia możliwa jest jego kontrola instancyjna.

Dokonując kontroli akt sprawy o wznowienie Sąd Najwyższy stwierdził, że istotnie, tak jak wskazano to w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, odpis

wezwania do usunięcia braków formalnych (k.71) doręczony został skarżącemu w dniu 25 maja 2012 (k.77). Braki formalne dotyczyły niesporządzenia wniosku przez adwokata, czego wymaga przepis art. 545 § 2 k.p.k., jak i nieuiszczenia opłaty od wniosku – art. 15 ust. 1 pkt 9 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r Nr 49, poz. 223 ze zm.). Bezsprzeczne jest, że po otrzymaniu tego wezwania skarżący nie tylko w zawitym terminie 7 dni nie usunął braków formalnych wniosku, ale nie złożył też wniosków o zwolnienie od opłaty czy o ustanowienie adwokata z urzędu. Pismo skarżącego datowane na dzień 28 maja 2012r. (k.73) wniosków takich nie zawiera, a wyraża wyłącznie ocenę o bezpodstawności wezwania i pretensje co do niesprawiedliwości wyroku skazującego wraz z zarzutami stronniczości ze strony sędziów orzekających w sprawie. Podobną treść ma pismo datowane na dzień 12 lipca 2012r. (k.81), pomijając już to, że złożone zostało z oczywistym przekroczeniem zawitego terminu do usunięcia braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania.

W takiej sytuacji, w dniu 16 lipca 2012r., wydane zostało zaskarżone zarządzenie. Oceniając przedstawiony przebieg czynności procesowych – oczywiście w ramach kognicji dotyczącej obecnego etapu postępowania – stwierdzić trzeba, że zaskarżone zarządzenie znajduje pełne oparcie faktyczne jak i prawne, w powołanych w nim przepisach k.p.k. Skoro skarżący nie usunął braków formalnych wniosku ani nie złożył dalszych wniosków umożliwiających procedowanie w sprawie o wznowienie, to konsekwencją takiej postawy musiało być takie rozstrzygnięcie, jaki wyrażone zostało zaskarżonym zarządzeniem.

W przedmiotowym zażaleniu, podobnie jak i w poprzednich pismach skarżącego, Z. W. nie podniósł żadnych konkretnych argumentów przeciwko zaskarżonemu zarządzeniu ani nie przedstawił powodów czy przyczyn, dla których nie usunął braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania. Zawiera ono jedynie wiele inwektyw oraz pretensji do sądów rozpoznających sprawę skarżącego, które całkowicie pozostają poza granicami rozpoznania przedmiotowego środka odwoławczego.

W tym stanie rzeczy zażalenie Z. W. uwzględnione być nie mogło, a zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.